

God praksis, 2 caseeksempler – Litauen

Case 1: Inklusiv praksis i et dagcenter

Af 378 personer, der bor i Kirtimai Roma-bosættelsen i Vilnius, er 48% børn under 18 år. På grund af lavt selvværd, mangel på sociale færdigheder, skolefejl, mobning af romaerne i skolen, negative holdninger til romalærere og andre problemer, dropper mange roma-elever ud af skolen i løbet af deres første eller andet år af deres skolestart. Siden 2009 har en gruppe frivillige arbejdet med romabørn, der bor i Kirtimai-bosættelsen, for at forhindre, at børnene dropper ud. Endelig besluttede de at åbne et lille efterskole- og dagcenter for at sikre et stærkere bånd mellem børnene og deres skoler. Centret inviterer både romabørn fra Kirtimai og ikke-romabørn hjemme i Naujininkai-distriktet i Vilnius, hvor centret ligger.

Frivillige i centrum hjælper romabørn med deres lektier og hjælper dem ligeledes med de nødvendige skolemateriale. Efter skolens aktiviteter, der er beregnet til at udvikle sociale færdigheder hos børn, arrangeres også tæt kommunikation med lærere og forældre, så kontakten opretholdes. Ifølge projektinitiativtagerne viser børn, der går i daghavecentret, bedre præstationer i skolen, men risikoen for den tidlige skole drop-out er fortsat høj, da dagcentret ikke er i stand til at løse strukturelle problemer, der påvirker skolens deltagelse, sådan som boligforhold og ekstrem fattigdom hos familier.

Folk, der arbejder i byens centrum, opfordrer til kommunikation og samarbejde mellem børn, forældre, lærere, socialarbejdere, roma-ngo'er og forskellige kommunale og statslige institutioner, der på en eller anden måde er involveret i uddannelsesmæssige spørgsmål. Med henblik på at gennemføre en vellykket inklusion af romabørn, udarbejder personalet en holistisk observation af børns trivsel, adfærd, følelser og arbejder med disse resultater inden for forskellige udviklingsområder. Personalet gør også konstant individuelle refleksioner og refleksioner i grupper, der involverer alle specialister, forældre og børn. Derudover forsøger man at få viden om barnet i hjemmelige omgivelser, så man kan tilrettelægge indholdet i uddannelsen på bedste vis.

Case 2: Lukas, en 3-årig dreng

I børnehaven skabes gode forhold for Lukas' udvikling. Lukas er en tre år gammel dreng. Han har en hørenedsættelse. For at imødekomme Lukas' behov, samarbejder lærerne ikke kun indbyrdes, men også med Lukas' forældre og pædagoger. Der er to modeller for samarbejde: interdisciplinært og transdisciplinært. Kommunikation mellem alle deltagere i uddannelsen er åben og klar. Lærere kommunikerer med børn og forældre på en professionel måde. Søger at gennemføre vellykket inklusion, lærere observerer holistiske: Lukas' velvære, adfærd og følelser og hans præstationer, især hans verbale kommunikation. Lærere gør konstant individuelle refleksioner og refleksioner i grupper, der involverer alle specialister, hans forældre og andre børn. Lærere søger at lære hvert barns sociale eller etniske baggrund, kultur og evner at kende. De tager højde for denne viden for at gennemføre inkluderende uddannelse. Et barns særlige 'unikhed' opfattes som en mulighed, ikke et problem. Undervisningsindhold, materialer, metoder, opgaver vedtages for hvert barn efter barnets behov og deres udviklingstrin.